

ЕРИХ КЕСТНЕР ПОСПАЛИВИЯТ КАРЛ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

Тъй като бе дошъл на гости, трябваше, както преди, да служи като носач на пакети, съпровождайки мама. Може би нарастващата тежест на покупките все пак допринасяше да се забележи неговата старателно скривана покруса. С майчински жестока проникателност тя зададе единствения въпрос, от който той с основание се разтрепери:

— Откога впрочем имаш навика сутрин да се излежаваш до късно?

— О, винаги е съвсем различно — отвърна той. Без да обръща внимание на все по-голямото му смущение, тя повтори въпроса си.

— Сега например се събуди в девет. — Всъщност това бе самата истина. — А иначе?

Мама зададе въпроса си още няколко пъти. А резултатът бе засрамващ.

Внезапно се озоваха в магазин за часовници. Нервните цъкания на безброй махала ужасиха Карл. Колкото пъти погледнеше към стените, струваше му се, че те летят насам-натам, подмятани от буря. От страх затвори очи. Тогава чу гласа на мама:

— Моля, госпожице, имате ли будилници за недочуващи?

Карл съвсем навреме отвори очи, за да види състрадателния поглед на една сведена над щанда млада дама. Тя кимна най-сериозно на мама, обърна се и клекна. След малко постави на щанда прелестен тенекиен будилник и започна:

— Този часовник, уважаема госпожо, е американски фабрикат и мога да ви го препоръчам най-горещо. Дори клиници за глухонеми ни пращат блестящи отзиви. Освен това даваме едногодишна гаранция. Часовникът има способността да звъни двайсет пъти в протежение на половин час; винаги по една минута; а между звъненето има паузи от половин минута...

Карл установи, че тя говори като екскурзовод в кралски замък. В тази връзка се замисли за своята колекция от пощенски марки, тъй че остана изненадан, когато момичето окачи на последния му свободен пръст един пакет, отвори им вратата и изрече нещо за довиждане.

— Подарявам го на тебе — каза мама на улицата.

Карл, който жадуваше да изгуби пакета, попита:

— На кого?

При това мислеше за клекналата госпожица и нейния състрадателен поглед. Не успя да изгуби будилника...

Когато на другия ден пристигна в университетския град, за жалост бе още рано за обяд. Без определени намерения отиде в университета, влезе в някаква аудитория, окачи шапката и палтото си върху дръжката на един прозорец и сложи пътната си чанта и кутията с понички до вратата. Самият седна на значително разстояние от катедрата и направи опит да се запознае със съседа си, който случайно се оказа дама.

Професорът, който дойде малко по-късно, се разпростря върху понятието за собственост в новокаменната епоха. По това Карл разбра, че по погрешка е попаднал на юридическа лекция. Тъй че започна да разказва едно-друго на съседката си, с което не постигна нищо повече от мръщение. Все още близо до нея, той се отдръпна обиден и на няколко бели листа положи своя подпис. Това, изглежда, го занимава по-дълго от очакваното, защото внезапно издрънча звънец. Карл събра листовите и книгите си и нетърпеливо протегна крак извън банката. Професорът пренебрегна звънеца и продължи да се разпростира върху новокаменната епоха; също и второто дрънчене удостои само с неодобрително поклащане на главата. При третия звън той се прекъсна, извади часовника си и запита дали някой ще се осведоми за смисъла на подранилия звънец. Карл се надигна и с въздишка на облекчение напусна залата.

Вече на път за ресторанта се сети за своя багаж, шапката и палтото, които бе оставил в аудиторията. В лошо настроение забърза обратно към университета и дойде тъкмо навреме, за да обяви за своя собственост пътната чанта, в която професорът с любопитство ровеше върху катедрата. Сред смеха на студентите доцентът подкани изненадания Карл веднага да го последва при ректора. Професорът понесе будилника; Карл — палтото, шапката, пътната чанта и кутията с понички.

Будилникът бе звънял петнайсет пъти. Макар да звъня още пет пъти в присъствието на уважаемия ректор, Карл се отърва с остро мъмрене. Професорът, изглежда, не се задоволи с това. Когато остана насаме с Карл (след като му върна будилника), той отбеляза:

— Поведението ви, господин колега, позволява да се направят заключения за вашите способности. Затова искам изрично да ви предупредя да проявите повече прилежание. Сериозно възнамерявам

още години да си спомням за вас. Тъй че когато се явявате при мене на изпит...

Карл призна, че не е юрист, и професорът безшумно се отдалечи.

През нощта — към дванайсет часа — Карл се събуди. Седеше на шезлонга в своята стая. Хазайката, вдовица със склонност към напълняване и избухливост, го държеше за двете рамена и здраво го разтърсваше напред-назад, сякаш правеше опити да го съживи. Карл бе извън себе си. Какво искаше от него тази пищна, едва покрита с нощница жена?

Това очевидно бе недоразумение.

Ала през отворената врата надничаха няколко обитатели на дома (представители от всеки етаж). И тогава будилникът зазвъня за двайсети път. Карл го бе нагласил за полунощ, понеже възнамеряваше да посети кафенето на ъгъла, за да се срещне с едно мило, отчасти още непознато му момиче.

Будилникът — доказаха го любопитните съседи и хазайката — очевидно работеше изрядно. Само че Карл не бе чул деветнайсет позвънявания, а навярно щеше да пропусне и двайсетия без енергичната намеса на хазайката. Късните гости заявиха, че са възмутени, нахълтаха в стаята му и единодушно изискаха да им предаде часовника — с цел линчуване. Карл изнесе блестяща защита. Отбеляза, че става дума за скъп подарък от майка му; и помоли да не му отнемат последната опора. Нищо не помогна.

Карл се примири и им предаде американския фабрикат. Изтикаха го грубо на стълбището и го принудиха да види как последната му опора полетя през прозореца и с укорителен звън се разби върху настилката на двора. Прозвуча така, сякаш мама се караше по телефона. Поемайки си дъх, останалите се прибраха по леглата. Карл закрачи самотен в хладната нощ. Към кафенето на ъгъла.

Другата сутрин Карл се събуди по обед. До късно вечерта безуспешно си отправяше упреци. После написа писмо на майка си, в което внимателно и само доколкото имаше връзка с будилника сподели преживелиците си от миналата нощ. В мъгляво стилизиран послепис й съобщи, че е решил да се ожени. Не виждаше друг изход.

На следния ден в „Нойестен нахрихтен“ можеше между другото да се прочете следната обява:

Коя дама с благородно сърце — възраст, фигура, характер, ръст, вероизповедание, имущество и под, без значение — е готова да се запознае с млад висшист с цел последващ брак? Единствено изискване — спокоен сън. Единствено условие — едномесечен пробен срок.

Оферти под надслов „Ранно утро“.

70311 Централен офис на вестника.

Успехът от обявлението бе неповторим. За съжаление повечето дами — всички с благородни сърца — бяха пратили и свои снимки. Други се съмняваха в утринната си бодрост или свенливо се виждаха зависими от нощната бодрост на подателя. Други пък с възмущение отхвърляха пробния месец.

Карл си загуби ума и попита хазайката си дали е склонна всяка сутрин да влиза в стаята му и с всички средства на женската хитрост да го разбужда. Иначе веднага напускал.

Новата хазайка не бе лишена от достойнства. Все пак отначало Карл опита друго средство. Всяка вечер подаваше в пощата телеграма до себе си с изричната отметка да не я доставят преди девет часа сутринта. Този опит се оправда. Всяка сутрин малко след девет хазайката потропваше на вратата към спалнята на Карл и всяка сутрин се виждаше принудена да носи телеграмата до леглото му, понеже той не чуваше.

Наред с многото си други достойнства тя притежаваше и чувството за пестеливост. Само така може да се обясни и извини, че тя предложи на Карл да престане с пращането на телеграми...

Достатъчна ли е за пълното разбиране на последвалото развитие на нещата кратката бележка, че Карл никога вече не се успиваше?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.